

пѣта кѣмъ Самарѣа. ѿ Иліа свѣтѣй като
стигна ѹтрѣжъ-тъ си, тичаше пѣшь прѣдъ
Ихѣаба и се рѣдваше въ Гдѣ Бга своего.

За сичко тѣй като се наѹчи свѣрна-та
царица Ихѣабова Іезабѣль, испозанисе съ гнѣвъ
и ѿростъ за погубване-то на свои-тѣ безстѣ-
дны прорѣцы и проводи до свѣтаго Иліа ѿвѣс-
тїе съ кѣтва въ свои-тѣ Божєе, кѣкъ въ ѹтрешнѣмъ
дѣнь, въ който чѣсъ тѣй ѿзвѣ Вааловы-тѣ
прорѣды, въ тѣзи чѣсъ ще го ѹвѣи и тѣ. По
ради тѣй ѹпѣахисе Иліа свѣтѣй ѿ смърть-тѣ,
като челоѡѣкъ що подажѣше и тѣй подъ ѣс-
тѣственна нѣмощъ, спорѣдъ рѣчено-то: » Иліа вѣ
челоѡѣкъ подѣвострѣстенъ нѣмъ; повѣгна ѿ
Іезабѣанна стрѣхъ въ Вирсавїѣ въ Іѹдина-та
земѣ, и ѿнде самъ въ пѣстына-та. Като варѣа
ѣдинъ дѣнь въ пѣстына-та, сѣднѣ да си по-
чїне подъ ѣдно дърѡ, коѣто се нарича Смерчїе.
Тѣмъ като вѣ печѣленъ, попрѣси ѿ Бѣга смърть
за сеѡеси и кѣза тѣй: Гдѣ! стїга ми до
сѣга, дѣто живѣхъ на земѣ-та; земѣ вѣчь се-
гѣ ѿ мѣне дѡшжъ-тъ ми! да ли съмъ азъ по-
добрьхъ ѡтъ мои-тѣ ѡтцы? — Тѣй кѣза прорѣ-
ка, не че мѣ стѡжило вѣше гонѣнїе-то, но за-
що-то като Божїи рѣбийтель не търпѣше челоѡѣ-